

HATIRA DEFTERİ

Yıllara meydan okurcasına ayakta durmaya çalışıyordu Çınar Ağacı. Hiçbir rüzgar, hiçbir fırtına yıkamamıştı o milyonlarca ana ev sahipliği yapan gövdesini. İşte yine bir ana şahit oluyordu koca ağaç, yeni bir anı ekliyordu hatıra defterine her zamanki gibi. Açıp bakılabilse o hatıra defterine, neler yoktu ki orada? Kardeşini kendi elleriyle toprağa koyan Ahmet mi, annesinin ölümünden sonra her gün mezarının başına gelip ağlayan Ayça mı, yoksa babasına aşık bir kız olan Leyla'nın feryatları mı? Evet, bu koca Çınar Ağacı milyonlarca anıya sahipti ama hiçbir anısı güzel değildi. Hikayeler ve ölenler farklı olsa da ortak olan tek bir şey vardı. O da acı, ölüm acısı...

Çınar Ağacı bazen bulunduğu yerden o kadar nefret ederdi ki... Bir mezarlığa dikilmiş olmak ona cehennem azabı gibi gelirdi. Sanki her sabah yeni bir tabut gelecekmiş gibi beklemek çok zordu onun için. O da isterdi elbet hatıra defterinde ölüm yerine daha neşeli şeyler yazsın. Çocukların kahkahaları, seyyar satıcıların bağırışları gibi. Ama onun kaderi ilk filizini açmaya başladığı andan itibaren belliydi. Ölümünden, kederden, acıdan, feryatlardan başka hiçbir şey olmayacaktı hatıra defterinde. Olamazdı da. Bir mezarlıkta neşeyle ne yapılabilirdi ki. Çınar Ağacı yüzlerce yıldır bu duruma, bu bulunduğu yere alışmasa da başka çaresi olmadığını biliyordu. Ama şu an şahit olduğu an onun için en zor andı belki de. Bu sefer gelen ne bir annenin, ne bir babanın ne de bir kardeşin tabutuydu. Evet, tüm ölümler acı verirdi insana ama hiçbir acı bir anne ve babanın evladının bayraklara sarılmış tabutuna bakarken çektiği acıyla kıyaslanamazdı. Ayakta güçlkle duran kadının annesi olduğunu, tabutu taşıyan adamın ise babası olduğunu kim görse anlardı. Çünkü, onların gözlerindeki acı bambaşkaydı. Onların gözlerine bakıldığında içlerindeki yanan alev hissedilebiliyordu sanki. Ama dikkat çeken bir nokta vardı ki, bu hepsinden de acıydı. İkisi de ne karad acı çekerse çeksın, zorla ayakta dursalar bile gözlerinden tek damla yaş düşmüyordu yanaklarına. Merak etmişti Çınar Ağacı. Nedenağlamıyorlardı, nede feryat etmiyorlardı? Onlaca anne babanın acısına şahit olmuştu. Hiçbiri bu mezarlığın kapısından ağlamayarak çıkamamıştı. O bunları düşünürken bayraklara sarılmış tabuttan kanlı kefene sarılmış halde çıkardılar evlatlarını. Aralarında konuşan iki adamdan öğrenmişti Çınar Ağacı şehitlerin yıkanmadan defnedildiklerini.

Şimdi veda vaktiydi... Bir annenin, bir babanın biricik evlatlarına, can parçalarına vedasının vakti. İlk toprağını babası attı mezarına, mezarını ilk sulayan, ilk çiçeğini diken annesi oldu. Beyaz ve kırmızı gül dikti. Sonra da mezara eğilerek de "Bak en sevdiğin çiçek, hem de n sevdiğin renklerden." diye fısıldadı. Ama ikisini de gözlerinde tek damla yaş yoktu hala. Çınar Ağacı hala anlam veremiyordu. Ama fazla da düşünmek istemiyordu. Elbet bir gün anlayacaktı bu kadar acı çekmelerine rağmen neden ağlamadıklarını.

Anladı da. Çok zaman geçmeden, sadece iki gün sonra kapıda bir kadın gördü Çınar Ağacı. Evet, o kadındı bu. İki gün önce defnedilen şehidin annesi. Ama ...Ağlıyordu bu sefer. Ağlayarak oğlunun mezarına geldi. Toprağına sarıldı, oğluna sarılıyormuş gibi. Sanki oğlu

öleli iki gün değil de iki asır olmuştu. Mezar taşındaki tozları elleri ile temizledi. O kadar çok ağlıyordu ki, sanki içine akıttığı göz yaşları sel olmuştu da akıyordu gözlerinden. Hem ağlıyor hem de hıçkırıklarının arasından bir şeyler anlatıyordu sanki oğluna. Çınar Ağacı biraz daha dikkatli dinlemeye başlayınca daha net duydu annesinin ne dediğini. Oğluna söz vermişlerdi babasıyla birlikte. Eğer şehit olursa ağlamamaları için. Sırf oğluna, can parçasına olan sözünü tutmak için içine akıtmıştı göz yaşlarını kadın ama dayanacak mecali kalmamıştı artık. Çınar Ağacı bu anlara şahit olurken oğlunun mezarı başında dakikalarca ağladı kadın. O ağladıkça koca çınarın da içindeki alev korlanıyordu sanki. Hatıra defterine yeni bir anı eklenmişti . Ama bu anı onun için en zoru ve en acısıydı belki de. Ne yazacaktı ki o deftere. Tüm kelimeler eksik kalıyordu sanki bu acıyı anlatmaya. Sadece şu satırları kazıyabildi o koca hatıra defterine: Dünyadaki hiçbir acı bize bir annenin bir sözcüğünün, bir bakışının verdiği acıyı vermeye muktedir değildir. Evladını kaybeden bir anne için her gün ilk gündür. Bu acı, bu ızdırap hiçbir zaman ihtiyarlamaz...

Fatma GEVİKLER

11/B 894